

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 15 ΤΟΥ ΝΟΕΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 539

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΑΚΙΚΟΣ. Πρόκληση.
Δ. Π. ΠΕΤΡΟΚΟΚΚΙΝΟΣ. Στ' ἄματα ! (Κριτική μελέτη
γιὰ τὸ τελευταῖο βιβλίον τοῦ Ἐρνέστου Ψυχάρη).
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἄμαρτυλίας.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Φάουστ.
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. — Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. —
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ.

“ΦΑΟΥΣΤ,”

Δ ρ ό μ ο ς

Φάουστ. Μεφιστοφελής

ΦΑΟΥΣΤ :

Ἔ, λέγε ! Θὰ πιτύχει ; Νὰ προσμένω ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Ἔτσι μπράβο ! Σὲ βρίζω ξαναμένο :

Σὲ λιγὰκι τὴν Γκρέτα θὰ χαρεῖς.

Στὴ γειτόνισσ' ἀπόψε θὰ τὴ βρεῖς :

μὰ γυναῖκα θαρρεῖς σὰ διαλεγμένη
μαυλίστρα καὶ τσιγγάνα γεννημένη.

ΦΑΟΥΣΤ :

Λαμπρά !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Μὰ καὶ ἀπὸ μιᾶς θέλει μιὰ χάρι.

ΦΑΟΥΣΤ :

Πληρωμὴ πρέπει ἢ δούλεψη νὰ πάρει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Μιὰ μαρτυριὰ δίνουμι' ἀπλὴ κατὰ τὸ νόμο,
πὺς τοῦ συμβίου της τὸ κορμὶ τὸ ξυλιασμένο
εἶναι στὴν Πάντουα σ' ἅγιον χώρι' ἀναπαμένο.

ΦΑΟΥΣΤ :

Ἰδέα σοφὴ ! Εἴμαστε λοιπὸν προῖτα γιὰ δρόμο !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Sancta simplicitas ! πρῶτα μεγάλο !

Τὴ μαρτυριὰ χωρεῖς ; πολλὰ νὰ ξέρεις δίνεις.

ΦΑΟΥΣΤ :

Τὸ σκέδιο εἶναι χαμένο. Ξέρεις ἄλλο ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Ὁ ἀγιάνθρωπε ! Τί τώρα θὰ μοῦ γίνεις ;

Πρῶτη φορὰ εἶναι στὴ ζωὴ σου ἀλήθεια,

ποῦ ψεύτικη θὰ δώσεις μαρτυριὰ ;

Γιὰ θεό, γιὰ τὸν κόσμον καὶ ὅ,τι ἐκεῖ σαλεύει,

γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅ,τι τοῦ ἀναδεύει

μέσα στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά,

μὴν ὀρμητοὺς δὲν τίναξες μὲ πλήθια

ἀδιαντροπιά καὶ ἀτοκοσιὰ δεινὴ ;

Κι ἂν θές μέσα σου τῶντι νὰ ρωτήσεις,

πὺς ξέρεις ἀπ' αὐτὰ θὰ ὁμολογήσεις

πὸ λίγο ἀπ' ὅσο ἀπ' τοῦ κῆρ Σβέρντλαϊν τὴ θανά !

ΦΑΟΥΣΤ :

Εἶσαι καὶ μένεις ψεύτης, σοφιστής.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Λίγο βαθύτερα ἂν δὲν τῶξες κανεῖς !

Θὰ ξελογιάσεις αὔριο μ' ὅλη τὴν τιμὴ σου

τὴ δόλια Γκρέτα ; ἀπ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου

ἀγάπη θὰ τῆς ὀρμιστεῖς ;

ΦΑΟΥΣΤ :

Κι ἀπ' ὅλη τὴν καρδιά.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Καλά ! Κι ἀτὲ θάρθοῦνε

ἢ πίστη, ἢ ἀγάπη ἔ, ἢ παντοινή,

ἢ μοναχὴ, ἢ ὑπερπαντοδύναμ' ἢ ὀρηι —

ἀπ' τὴν καρδιά καὶ αὐτὰ θὰ βγοῦνε ;

ΦΑΟΥΣΤ :

Ἄστα ! Ναι, ἀπ' τὴν καρδιά. Σὰ λαχταρῶ,

γιὰ τὴ λαχτάρα, τὴν ἀντάρα

νάβρω ὄνομα σὰ δὲν μπορῶ,

τότε τὸν κόσμον μὲ τὸ εἶναι μου ὅλο ψίχνο

καὶ ὅλα τὰ πὺς ψηλά τὰ λόγια ἀδράχνο

καὶ τὴν πύρα, ποῦ μέσα μου ὅλος καίω,

αἰώνια, αἰώνια, ἀτέλιωτη τὴ λέω,

διαβολικὴ ψευτιά καὶ αὐτὸ νὰ εἶν' ἄρα ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Δίκιο ἔχω ὡστόσο.

ΦΑΟΥΣΤ :

Ἄκου' στὸ νοῦ σου ἂς μένει —

νὰ ζήσεις, μὴ μοῦ πηξῆεις τὸ πλεμόνι — :

Ὅποιος γυρεῖ δίκιο κ' ἔχει μιὰ καὶ μόνι

γλώσσα, σιγοῦρα τὸ λαβαίνει.

Μὰ ἔλα, κ' εἴμι' ἀπ' τὰ λόγια βαρεμένος

ἔχεις δίκιο, γιατί εἶμαι ἀναγκασμένος.

Μεταφραστικὴ δοκιμὴ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ